

Natalja Ščerba

LUNASTEROVÉ

Běh po Spáleně cestě

FRAGMENT

Lunasterové

Běh po Spálené cestě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

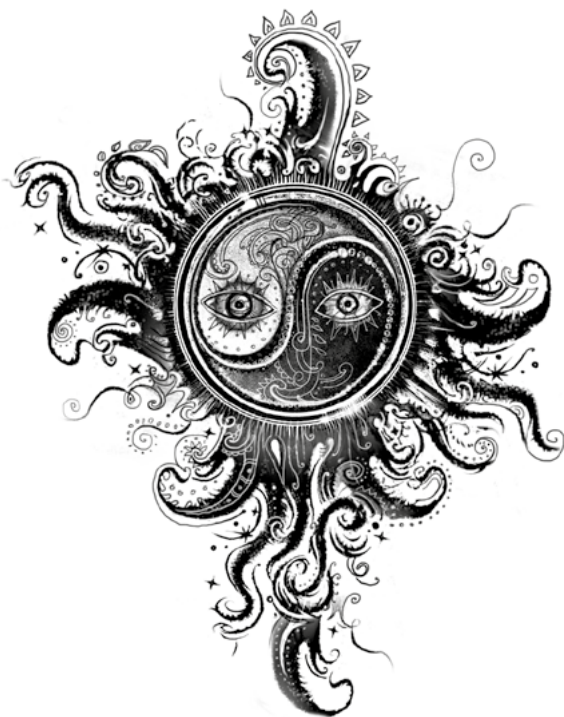
Natalja Ščerba

Lunasterové - Běh po Spálené cestě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

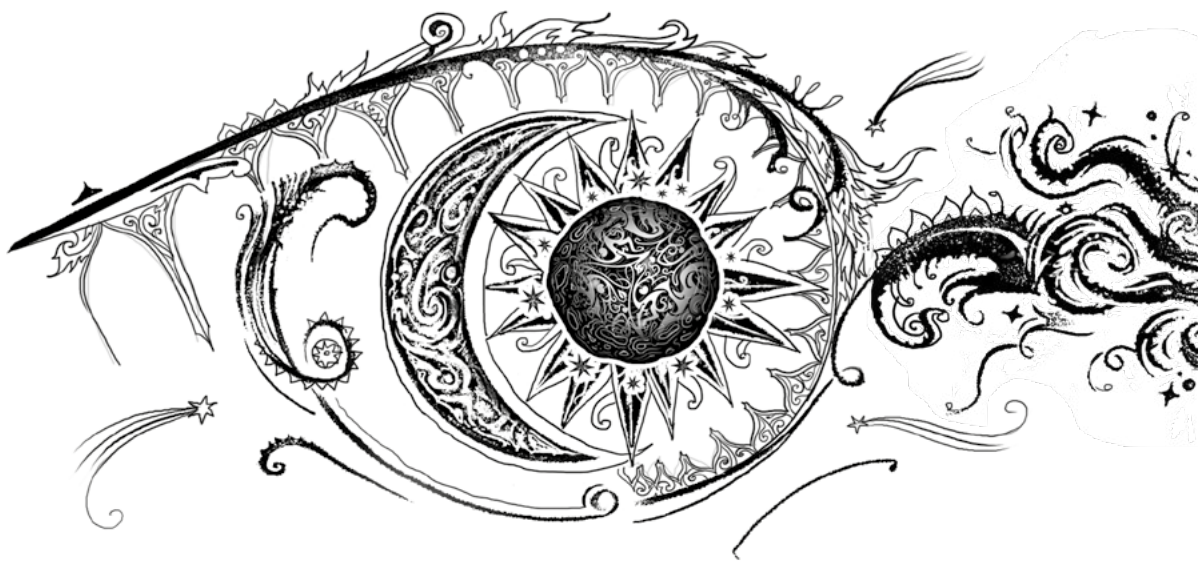
LUNASTEROVÉ

Natalja Ščerba
LUNASTEROVÉ

Běh po Spáleně cestě

FRAGMENT

Natalja Ščerba
Lunasterové – Běh po Spálené cestě

Z ruského originálu *Lunastry 4 – Tanec belych karlikov*,
vydaného nakladatelstvím Rosman v roce 2022,
přeložila Martina Pálušová.

Ilustrovala Olga Zakis.

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2023

ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 42 332

Jazyková korektura Jana Olivová

Odpovědná redaktorka Kateřina Voborská

Technický redaktor David Valenta

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media

1. vydání

Text copyright © Ščerba Natalja, 2021

Translation © Martina Pálušová, 2023

Copyright © ROSMAN, 2022

Cover and layout design by Olga Zakis

Pro čtenáře od 12 let

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6382-9

ISBN e-knihy 978-80-253-6483-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6484-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6482-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

FRAGMENT

Po temném nebi letěl černý drak s obrovskými, doširoka rozepjatými křídly. Jeho zlatý hřebínek se v měsíčním světle blýskal jako plamen ohně. Kolem něj kroužil bílý drak, jehož hřebínek zářil jako stříbrné hvězdy.

Okamžik se vznášeli ve svém bojovém tanci, ale pak bílý drak zařval a zaútočil na černého. Zasáhl ho tak silně, že protivník začal padat. Ale černý drak hned v dalším okamžiku let vyrovnal a sám zostra napadl bílého draka, který se sotva stačil vyhnout.

Proháněli tak jeden druhého a svými pavučinovými křídly přitom roztínali nebe. Zlatý a stříbrný hřebínek se třpytil mezi hvězdami jako nitky tajné ligatury a ze zvířecích chřtánů se každou chvílí vydral mohutný řev plný zloby a bolesti, neboť síly byly vyrovnány a porazit protivníka se nedařilo, zvítězit nešlo...

„Víš, co jsou to hvězdy, Time Kňazeve? Většina z nich jsou jen přeludy, stíny minulosti, jejich chladné blikající světlo před mnoha lety vyhaslo. Díváme se na nebe a vidíme dávno zmizelé světy, které pohltil čas.

Je to zvláštní, když si člověk uvědomí, že hvězdy jsou jen iluze, navždy zmizelý čas. Brzy se, Time, dozvíš, že astrální energie je jen ozvěna z daleké minulosti, paměť našich předků. Je půvabná a lehká, beztlížná a nekonečná, jako sám vesmír.

Zato měsíční energie je jiná. Mladá a bujná, mnohdy agresivní a houževnatá. Z měsíční energie se dobře tvoří přítomnost, ale bez té astrální se to neobejde. Proto musí být obě energie vždycky pohromadě.

Ale mě, stejně jako celý dvoutvárný svět, zajímá budoucnost, Time. Budoucnost nikomu nepatří, proto se jí všichni obávají. A Astralis je, chlapče, jejím zhmotněním. Nový svět je báječný sen, vzdálený a překrásný ve své nedosažitelnosti. Asterové i Lunojasní do něj vkládají veliké naděje, hodně na něj sázejí... O budoucnost se, Time, vždycky strhne nejkrvavější bitva.

Lidé-hvězdy naši budoucnost znají. Mohli by nám napovědět. Ale Raný svět už bohužel dávno neexistuje... Zanikl dlouho před tvým narozením. Zahubil ho bělohlavý, jeden z tvých předků, Time. Dvoutvárný, který všechno zničil... A jediný, kdo může prapředkovu chybu napravit a vykoupit jeho vinu, jsi ty.

Jsi vyslanec vesmíru, Time. Cítím, že v tvém osudu se skrývá veliké a zatím nevysvětlitelné tajemství. Možná právě ty dosáhneš toho, aby se Raný svět obnovil a na nebi znovu zazářily hvězdy.“

1. kapitola

Padající hvězda

Vysoko nad hlavou se chladně a lhostejně mihotaly hvězdy. Vypadaly spíš jako girlandy drobných světýlek. A nad platinou se rozlila černočerná noc a všechno živé proměnila v beztvářné stíny. Kdesi v dálce vyplašení ptáci zaševalili svými křídly, v mírném větru ospale šuměla tráva a poblíž zurčel potok.

Tim ležel na zemi přikrytý suchým borovicovým chvojím a chlad a vlhkost mu pronikaly až do morku kostí. Stále slyšel ozvěnu ze svého snu. Byl to známý hlas. Možná patřil Timurovi Svjatovovi nebo Josefovi. Nebo byl dokonce Mikaelův. Nebo snad toho záhadného člověka ve stříbrné masce. Byl to vůbec sen? Tim si pamatoval jen nekonečný vesmírný prostor a sled souhvězdí, která se míhala jedno za druhým.

Jasná, mihotavá světla zahalená v mlžném prachu... A ten hlas mu stále zněl tiše v uších, jako by přicházel z paralelního světa.

Všechno ale přehlušil známý obvyklý zvuk. Vedle na plynovém vařiči ohříval jasný plamen kotlík s vodou. Valeryč, který je teď měl s Celestinou na starosti, byl opět na průzkumu. Každé dvě hodiny se rozhlížel po okolí, zejména u vchodu do Průrvy, tunelu, který vedl z dvoutvárného údolí do skutečného světa.

O tomhle zalesněném koutku nikdo nevěděl; Vitalij Kryl a Timur Svjatov spolu kdysi často podnikali průzkumné výpravy a jednou společně narazili na tohle malé údolí. Nemělo smysl odevzdávat ho Lunojasným. Žádné cenné milénium tady neobjevili, takže by se stejně ztratilo mezi stovkami podobných opuštěných údolí. Průzkumníci se proto rozhodli uchovat ho pro všechny případy v tajnosti. Byly tu jen holé skály a les, na jehož okraji se teď ukrývali. Když začal Timur pracovat pro Josefa, hlavu Domu Záře, jejich cesty se s Valeryčem rozešly, ale tohle údolí zůstalo jako připomínka jejich přátelství. Podle všeho tady trenér pobýval dost často, protože v úkrytu pod kořeny starého stromu našli všechno, co potřebovali k životu v polních podmínkách: stan, spacáky, plynový vařič, plynovou bombu a zásoby potravin jako instantní kaše, sušené maso, sušené ovoce, ořechy, cukr a čaj.

Usnout už Tim nemohl, a tak vstal a sedl si k vařiči. Sundal pokličku z kotlíku a nasypal do něj půl sáčku čaje, který voněl po mátě. Mimoděk si vzpomněl, že Timur by si určitě uvařil svou oblíbenou kávu. Nebo by si postěžoval, že musí zase pít ten vyčpělý čaj. Chlapec našťavně pohodil hlavou. Josef ještě zaplatí za to, co provedl! Tim si snad stokrát přehrával v hlavě svůj poslední rozhovor s tím prokletým starcem a vždycky u toho plál vztekem a bezmocí. Teď se ale musel uklidnit a soustředit se na vyřešení tajemství.

S náhlým steskem si uvědomil, že ho to nezadržitelně táhne do Raného světa. Chtěl se znovu setkat s lidmi-hvězdami, popovídat si s Arrakis, projít se po úzkém křišťálovém mostě a pod stříbrnými

stromy s červenými plody. Byl přesvědčený, že nyní, když se stal strážcem Prvního tajemství, ho rané hvězdy ochotně přijmou, ať přijde kdykoliv. Ta dívka s fialovými očima, o které tolik snil, se stala jeho prokletím. Tim si vzpomněl, jak ještě před nedávnem nesl on, bílý drak, její slabé lidské tělo nad lesy a loukami, nad řekami a skalami, nořil se do úzké rokle a hned se zase vznášel nad vysoký hřeben, dokud se mu nepodařilo uniknout z hornatého kraje, kde se odehrál krutý měsíční obřad. Občas, když si vzpomněl, koho to nese nad zemí, měl nutkání jednoduše povolit tlapu... S hrůzou si uvědomil, že sotva ovládá svůj vztek. Vždyť právě kvůli Celestině drží jeho přátele Mrože a Gemmu Lunojasní v zajetí. Vždycky když byl v podobě draka, prožíval všechny pocity tak silně, že měl sto chutí bořit a ničit, a tenhle vztek, který neustále pociťoval, mu působil nepředstavitelnou bolest.

Lunojasní museli být ve střehu, protože je hned začali pronásledovat. Nejspíš tušili, že nakonec přijde Celestině na pomoc. Tim viděl, jak za ním letí několik desítek Lunojasných se stříbrnou sítí. Někdy se dostali docela blízko a pokusili se na něj tu síť hodit, ale Timovi se vždycky podařilo vyhnout a uháněl vpřed s ještě větší silou.

K přechodu do tajného údolí Valeryč vybral odlehlé, liduprázdné místo. Opuštěný lom, na jehož okraji stály dvě staré věže s ozubenými korunami a zchátralý kostel, což bylo jediné, co zbylo z dávno zaniklé osady. Tim se ponořil za tyto věže a snesl se dolů, kde na něj v bujném porostu čekal trn. Zpočátku šlo všechno hladce: přechod se podařil a Valeryč vzal bezvládnou Celestinu do náručí. Tim se proměnil zpátky v člověka a vytvořil kolem sebe mnohostěn, aby všechny tři přenesl do Raného světa. Ocítl se však u známé brány s erby. Brána byla zamčená a lidé-hvězdy ho nepustili dovnitř.

Valeryč se vrátil. Trenér mrkl na chlapce, pak nahlédl do stanu a teprve potom se posadil k vařiči.

„Tak co?“ zeptal se ho chmurně Tim, zatímco připravoval hrníčky. Nevěděl, jak se má chovat. Na jednu stranu se přece jen bál o Celestinu,

a dokonce s ní soucítit. Lunojasní ji zradili, chtěli ji zabít, zákeřně ji pokryli tajnou ligaturou, která omezila její lunastrální energii. Na druhou stranu po tom, co se přihodilo v soutěsce Aar, by ji nejradši poslal někam daleko a už nikdy na ni ani nepomyslel. A popravdě to druhé přání čím dál víc převažovalo.

„Vypadá to, že prostě spí,“ ozval se Valeryč. „Dýchá pravidelně. Je jen unavená.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Tim. „Bojím se o kamarády. Jsou v zajetí a my se tady zatím flákáme.“

Zachvěl se. K večeru se ochladilo.

Valeryčovi to neuniklo a hodil chlapci deku svinutou do pevného válečku.

„Vezmi si ji.“

„Není mi zima.“

„Snad si nebudeš hrát na hrdinu,“ pronesl poučným tónem trenér. „I když seš hrdina, to nepopírám...“ pousmál se. „Neboj se, však my je určitě zachráníme. Ale nejdříve musíme všechno zjistit a vymyslet spolehlivý plán. Vždyť víš, že už nemáme žádné vlivné přátele. A kdyby ses, nedej tomu vesmír, dostal do spárů Lunojasných, byl by konec. Ani Josef by tě nezachránil.“

„Zrovna od něj bych to ani nečekal!“ procedil nenávistně Tim. „Ale stejně se musím dostat do Domu Záře. Mám tam koneckonců práci...“

„Slyšel jsem,“ odvětil Valeryč suše. „Matrix mi všechno řekl. Ale nemysli si, že z toho mám radost. To, že ti rané hvězdy svěřily První tajemství, mě řekněme dost zaskočilo. Ne proto, že bys ho snad nebyl hoden. Ale taková tajemství jsou nebezpečná, závisí na nich přece osudy světů.“

„Nebezpečná pro koho?“

„V první řadě pro tebe, Time. Pro tebe... Navíc musíme rozhodnout, co uděláme s naší Lunastrou, nezapomněl jsi? Musíte si promluvit a všechno si vysvětlit...“

Trenér se odmlčel, protože plátěná plachta se odhrnula a ze stanu vyklouzla Celestina.

Pozorně se rozhlédla, vrhla na oba pátravý pohled, pak vytáhla z kapsy křafasů hřeben a začala si rozčesávat vlasy, jako by se nechumelilo. Dokonce i v noční tmě působila klidně, jako by nedávno nepadla ze skály a neletěla v tlapách bílého draka.

„Co tvoje tajná ligatura? Už se ty obrázky setřely?“ zeptal se Valeryč. Dívka neurčitě pokrčila rameny.

„Pár mi jich ještě zůstalo...“

„Za pár dní budou pryč úplně,“ ujistil ji trenér. „A budeš moct zase létat. Viděla jsi svůj batoh? Podařilo se mi vzít ti ho z vašeho stanu. Když začal obřad, všichni se běželi dívat.“

„Rozumím. Děkuju!“ dodala vděčně dívka. „Mám tam velmi osobní věci. Nerada bych o ně přišla.“

Tim obrátil oči v sloup. Nejspíš další hřeben.

„Já...“ pokračovala, „už jsem zkoušela vznést se nad zem. Všechno je v pořádku.“

„Nemáš hlad?“

„Zatím ani ne, děkuju.“

„Tak si dej alespoň čaj. Time, nenašel by se ještě jeden hrnek?“

Valeryč vrhl na chlapce významný pohled. Ale ten se tvářil, že se ho to netýká. Najednou ho popadl zvláštní nepříjemný pocit, jako by se snad něčím provinil on, a ne Celestina. A to ho dopálilo ještě víc.

Valeryč vzal věci do svých rukou:

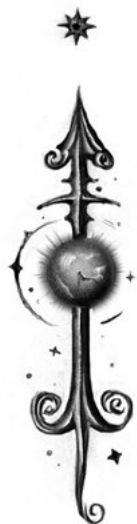
„No nic, vy si tady popovídejte a já zatím půjdu na obhlídku.“ A vzdálil se do tmy, přestože se teprve před chvílí z průzkumu vrátil.

Celestina si sedla k ohni naproti Timovi a upřela na něj zrak.

„Kde to jsme?“

„V bezpečí,“ zabručel nevrle a vrhl na ni takový pohrdavý pohled, jakého jen byl schopen. Jejich pohledy se setkaly a v něm znovu vzplál hněv.

Celestina odvrátila zrak jako první a nervózně si odkašlala.

„Vůbec to tady nepoznávám. Čí je to vlastně údolí?“

Tim neodpověděl. Celestina také mlčela, dívala se do ohně a o čemsi přemýšlela. Tim si nemohl pomoci, zajímalo ho, na co asi myslí. A co si asi myslí o Lunojasných, kteří se jí chtěli zbavit. Nakonec se neudržel a pokradmu se na Celestinu podíval.

Dívka si toho okamžitě všimla.

„Pokud se chceš zeptat, jestli jsem věděla, jak se Alex zachová, tak ne, nevěděla.“ Celestina se zprudka napřímila, zamáchala rukama a protáhla si ztuhlé dlaně. „Ale tušila jsem, že se nestanu černým drakem.“

Tim nedůvěřivě naklonil hlavu.

„Jak to?“

„Nenávidím Měsíc. A jim to bylo jasné. Mám na mysli madam Médeiu a Moneiu a svého otčíma.“ Ušklíbla se. „A další. Proto všechno vsadili na Alexe.“

„Proč jsi teda šla na tu zkoušku?“ Celestina chladně přimhouřila oči.

„Chtěla jsem vědět, jak daleko zajdou. Ujistit se, že jsem prohrála. Zjistit, jaké mají plány. Jsem si jistá, že toho mají v zásobě schovaného ještě dost. Ale nenapadlo mě, že dotáhnou můj obřad až do konce.“

„Takže ti taky sebral tvůj osud?“ ušklíbl se Tim a postavil se. „Alex?“

Celestina provrtala chlapce pohledem.

„To jsi udělal ty, Time. Měla jsem se stát hvězdným drakem. Silverem. A společně s otcem přeletět přes mramorové věže Famagusty.“

Tim našťavaně vzdychnul.

„Tvůj otec má jiný názor.“ Zarazil se, když si uvědomil, že mluví o Timurovi v přítomném čase. To ho definitivně dopálilo a už se chystal spustit našťavanou tirádu, když vtom ztuhl. Po dívčině tváři se kutálely obrovské slzy. Ani se je nesnažila skrýt. Bylo jí všechno jedno.

Valeryč se vrátil a vypadal znepokojeně. Oznamil jim, že opodál zahlédl dva průzkumníky – majáky, ale neodvážil se jít blíž.

„Zdá se, že tajné údolí bylo objeveno,“ pronesl chmurně. „Možná máš na sobě, Celestino, značku. Jinak mi nejde do hlavy, jak by tohle místo mohli vyčmuchtat.“

Dívka se zachvěla a objala si ramena.

„Možná se pojistili, pro případ, že bys jim během obřadu pláchla,“ přemýšlel nahlas Valeryč. „Nejspíš tu značku zapletli do tajné ligatury.“

„V tom případě je dobře, že už jejich tajná ligatura nefunguje.“ Celestina se zlehka vznesla do vzduchu, chvíli se vznášela a pak se ladně snesla zpátky na zem.

„Pokud je to tak, měli bychom co nejdříve odejít,“ rozhodl trenér. „Zítřka se znovu pokusím spojit s Matrixem, dneska mi neodpovídal. Mohli bychom se schovat v jednom domě, o kterém určitě nikdo neví. I když teď si nemůžeme být jistí ničím. Ale jiné řešení nevidím,“ rozhodil rukama. „Time, tebe něco napadá?“

Tim okamžitě zdvihl hlavu:

„Musíme se všichni dostat do Famagusty a znovu se pokusit přeletět přes věže. Za každou cenu se musíme dostat k raným hvězdám.“

Celestina se ušklíbala, ale mlčela.

Valeryč rozzlobeně zavrtěl hlavou, očividně se mu tak riskantní plán nelíbil.

„Bránu a věže neustále hlídají. Lunojasní nás nenechají projít. Takže tuhle variantu zatím necháme být. Ale tady taky nemůžeme zůstat.“

„Existuje jeden koutek, kde nás určitě nenajdou,“ pronesla najednou Celestina. „Moje a otcovo tajné údolí Perla.“

Valeryč se usmál, ale nic neřekl.

„Do Perly se sotva vešel dům a pár stromů... Ale nám to bude stačit. A Josef o něm nemá ani tušení. Otec nikomu neřekl ani o průrvě, která ho do toho údolí přivedla.“

„Pamatuješ si znak trnu?“ zeptal se Valeryč.

„Jistě. Jen potřebuju měsíční písek, který nemám.“

Celestina pochybovačně prohledala kostkovaný pléd, do kterého byla zabalená. I ten měla půjčený od Valeryče.

„S tím si nedělej starosti,“ řekl jí trenér. „Jak dlouho ti bude trvat, než nás tam přeneseš?“

„Dvě tři minuty.“

„Výborně. V tom případě máme záložní plán.“

„A co náš původní plán?“ skočil jim do hovoru Tim, ale díval se přitom jen na trenéra. „Neměli bychom utíkat, ale útočit! Čas běží. Musíme zachránit Mrože a Gemmu, jsou přece v zajetí! Kdo ví, co s nimi mají Lunojasní v plánu.“

Sotva to dořekl, nad mýtinou se objevil jasný třpytivý plamen připomínající kometu. Najednou začal kroužit nad jejich hlavami a zanechával za sebou kouřovou stopu, která se pomalu rozplývala na noční obloze.

Všichni tři ztuhli a báli se pohnout. Tim sledoval kometu s podezíravým zájmem. Nevěděl, co by se stalo, kdyby se ta ohnivá skvrna dotkla někoho z nich. Nezbývalo než doufat ve štěstí a věřit svým instinktům. Musela to být nějaká věcička lunojasných průzkumníků, takže bude lepší nepřítahovat její pozornost.

Najednou však o ně kometa ztratila zájem, vznesla se nad stromy, letěla dál a brzy zmizela za lesem.

„Co to bylo?“

„Průzkumná kometa,“ odpověděla Celestina a napjatě sledovala místo, kde ta podivná věcička zmizela.

Tim přikývl a v duchu si pogrataloval. Uhodl, že je to vynález Lunojasných.

„Takže sbohem, milované údolí,“ povzdechl si Valeryč a lítostivě se rozhlédl. „Tak prosím, milá Celestino,“ podal dívce pytlíček, „čas nakreslit trn.“

Tim dlouho nemohl usnout. Vedle pochrupoval trenér a čas od času dlouze zachrápal. Ustlali si na otevřené verandě a Celestina si lehla na pohovku uvnitř.

Tim se díval na noční nebe poseté hvězdami. Bavil se tím, že v duchu skládal z nebeských světýlek obrázky. Nejprve tvář starce, pak obrys vlčice, poté postavu dívky a draka se zdviženými tlapami. Pak se rozhodl, že z hvězd vytvoří tvář Arrakis, která byla nečekaně velmi reálná. Tváře Arctura, Capelly, Mufrida, a dokonce i staré Isidy se kreslily stejně rychle a snadno. Najednou ho napadlo, že ho možná všichni z Raného světa pozorují.

Zajímalo ho, jestli Celestina spí. A pokud ne, na co asi myslí. Sám přemýšlel o soutěsce Aar, která je rozdělila, a ještě předtím to zatracené setkání na střeše Tančícího domu v Praze... Přál si, aby mohl vrátit čas a tomu všemu zabránit!

Najednou po obloze přeletěla hvězda a spadla někam do lesa. Tim vyskočil a zíral na les. Jeho intuice mu napovídala, že ta padající hvězda má svůj důvod.

„Na co se díváš?“

Celestina se objevila tiše, jak to uměla jen ona. Tim sebou dokonce škubl.

„To není tvoje věc,“ zabručel a zase si sedl na prkennou podlahu verandy.

Dívka našťavaně mlaskla. Opřela se lokty o zábradlí a pozorně se zahleděla na nebe.

„Neboj se, sem se komety nedostanou,“ řekla, aniž by se na něj podívala.

„Doted' jsem o tomhle místě věděla jen já a táta.“

Tim se s ní nejprve nechtěl bavit, ale nevydržel to ani chvíli a zeptal se:

„Chceš se stát drakem?“

„Proč bych to měla chtít?“ odfrkla si Celestina. „Už toho mám po krk.“

„Ale přesto, ptám se tě úplně vážně.“ Celest se ušklíbla.

„Nevím,“ odpověděla neslyšně. „Teď už je stejně pozdě o tom mluvit.“

Tim se zamračil. Očividně bojoval sám se sebou a zvažoval všelijaké své důvody a obavy.

„Tvůj otec určitě chtěl, aby ses dostala za věže na vlastních křídlech,“ řekl nakonec a střelil po ní pohledem. „Jsem si tím jistý. Proto požádám rané hvězdy, aby tě učily. Aby ses taky stala drakem.“

Celestina prudce pohodila hlavou.

„Zapomněl jsi dodat, jestli mě k sobě vůbec pustí. Myslíš si, že nevím, že tady trčíme kvůli mně?“

Tim už chtěl přikývnout, ale ovládl se.

„Jo, měli jsme jiný plán,“ zabručel. „Každopádně to udělám. Ne kvůli tobě, Celest, ale na počest Timura.“

„Kvůli mně nemusíš nikoho o nic prosit,“ utrousila Celestina. Byla však velmi rozrušená a smutná a to tak, že se to ani nesnažila skrývat.

Tim si vzpomněl na Strom-klíč.

„Navíc jsem dostal jiný úkol.“

„Povídej!“ vyzvala ho uštěpačně Celestina. Ale přesto se na chlapce podívala se zájmem. Co má asi v plánu?

„Prostě jsem dostal neobvyklý úkol.“

„Tajný?“

„Možná.“

„Od raných hvězd?“

„Možná.“

Chvíli mlčeli.

„Řekni mi... co se stalo mému otci?“ zeptala se najednou Celestina. „Co se stalo v Domě Záře?“

Tim s nedůvěrou přimhouřil oči. Chce se mu snad vysmívat? Ze všeho nejmíň chtěl vzpomínat na to, co se stalo. Tím spíš, že o Timurově smrti věděl jen z doslechu. Ale fialové oči na něj hleděly upřeně. Bylo jasné, že Celestinu neodbyde.

„Nikdo pořádně neví,“ začal neochotně. „Starý Josef tvrdí, že ho Timur napadl a pak utekl s Mikem... Podle jiných ten mizerný stařec přerízl Timurovi astrální nit a...“ odmlčel se.

Celestininu tvář najednou zkřivil hněv. Bylo to tak nečekané, až se Tim odtáhl.

„Já tomu starci ukážu,“ pronesla rázně. „Ještě bude litovat, že mi zabil otce.“

Tim na dívku pohlédl úkosem, ale neřekl nic.

„Já vím, že Timur je můj nevlastní otec.“ Celestina si jeho rozpaky vyložila po svém. „Ale hodně toho pro mě udělal. Vychoval mě, učil, ochraňoval. I kdyby Josefa napadl, určitě k tomu měl důvod. Timur nikdy nedělal nic jen tak, všechno měl předem naplánované. Je to zkrátka můj otec a já budu vždycky na jeho straně.“

Tim mlčel. Moc dobře rozuměl Celestiným pocitům. Timur taky nebyl jeho otec a dalo by se říct, že ho poznal teprve nedávno, ale stejně byl Tim ochotný za něj bojovat. A dokonce ho i pomstít.

Celest si najednou procitěně odkašlala, jako by chtěla říct něco důležitého.

„Time, rozumím, že máš právo se na mě zlobit. Zradila jsem tě a zklamala. Ale přesto...“ Zaváhala. „Přesto ti děkuju. Zachránil jsi mi život.“

„Hm.“

„Jsem ti vděčná. Opravdu.“

Tim se neudržel a vybuchl.

„Tvůj vděk mi je houby platný!“ syknul přiškrceným hlasem. Nechtěl totiž vzbudit trenéra. „Zradila jsi mě, Celestino. V soutěsce Aar. Nikdy bych si nemyslel... ani by mě nenapadlo, že budeš s ním, na jeho straně a budeš používat jeho metody. A čeho jsi dosáhla? Uběhl jen krátký čas, než tě tvoji Lunojasní zradili! Všechno to dává smysl, že? Akorát že moji přátelé jsou teď v zajetí tvých bývalých spojenců. Hrozí jim nebezpečí, možná smrtelné, a já tady sedím a nemůžu nic dělat! Tobě to možná přijde normální – kašlat na svoje kamarády –, ale mně ne.“

Celestina na něj vrhla ukřivděný pohled a její fialkové oči se za-
blýskly jasnými stříbrnými plamínky.

„Udělala jsem, co jsem musela,“ pronesla odměřeně. „Proč pořád
mluvíme jenom o mně? Vzpomeň si, že ani ty jsi mě nešetřil. Mlu-
víš tak krásně, ale zapomínáš, že jsi mě připravil o můj osud. A navíc
kvůli tobě zemřel můj otec. A víš co? Nenávidím tě za to, Kňazeve.
Ne-ná-vi-dím!“

Tim ta slova čekal, ale stejně ho zabořila. Byla v nich skrytá prav-
da – ostrá jako měsíční disk a lhostejná jako světlo hvězd. Dívka, která
se mu tolik líbila, do které byl poprvé v životě tak moc, tak bezhlavě
zamilovaný, která ho okouzila, uchvátila svou krásou, svou povahou,
svým odhodláním, svou sebedůvěrou, svým smyslem pro vnitřní svo-
bodu – tato dívka se mu každou vteřinou, každým vyřčeným slovem
vzdalovala a propast mezi nimi se zvětšovala a tišila hlas jeho srdce.
Tim nic nenamítl. Neřekl, že i on měl Timura rád jako vlastního otce,
že i on nenávidí každého, kdo se jim postaví, a že i jeho to bolí. Hodně
to bolí!

„Běž spát,“ prohodil a otočil se znovu k obloze. Vzdálené hvězdy
mu byly bližší než dívka, která stála vedle něj.

„Tebe se tak budu ptát,“ zabručela Celestina. Ale přesto odešla.

Tim v jejím hlase zachytil zármutek, ale ani to mu nepřineslo
uspokojení. Svaté hvězdy, jak ji teď nenáviděl!

Za další hodinu bylo Timovi jasné, že stejně neusne. Valeryč se probu-
dil a vynadal mu, že nespí. Tim se nechtěl hádat, lehl si na prkennou
podlahu, přikryl se spacákem, a když trenér znovu usnul, vstal a sedl
si na zábradlí a nohy svěsil z vnější strany verandy. Hlavou se mu
neustále honil rozhovor s Celestinou a její slova: Nenávidím tě. Nechtěl si
to přiznat, ale velmi ho to ranilo.

Obloha nad malým údolím se stále třpytila rozsetými hvězdami.
Najednou si Tim vzpomněl na padající hvězdu, ten dlouhý stříbřitý
pruh roztínající oblohu, a napadlo ho, kam asi dopadla?

Odhodlaně vytáhl mnohostěn a pohodil si ho na dlani. Zářivě se zatřpytil, připravený na jakoukoliv mystiku. Tim ho obratně a naučenými pohyby aktivoval a stal se hvězdným větrem. Proč se trochu neproletět?

Letěl nad vysokou voňavou trávou, kličkoval mezi pichlavými trnkami, plížil se po vrcholcích borovic, proplétal se listím dubů a habrů, až dorazil k malému lesnímu jezírku, jehož klidná hladina se stříbřila v měsíčním světle. Tim se ponořil do vody a na okamžik se stal součástí světla, pak se opět vznesl k obloze a zamířil dál do hustého porostu hledat spadlou hvězdu.

Nemusel bloudit dlouho – vznesl se k němu velký sněhobílý pták a letěl vedle něj, přizpůsobil se jeho pohybům a brzy se v zákrutu lehce dotkl jeho křídla.

Tim poznal znamení, opatrně klesl do trávy a proměnil se. Pták udělal totéž a proměnil se v Arrakis. Smutnou tvář madam stále zdobila tajná ligatura a na dlouhých tmavomodrých šatech jí splýval bílý šátek vyšívaný zářivými hvězdami, jakoby sňatými z oblohy, sepnutý broží černohlavých.

„Jsem ráda, že tě napadlo jít mi naproti,“ pronesla Arrakis a mírně se usmála. „Viděl jsi padající hvězdu?“

Tim přiložil ruku na srdce a uklonil se.

„Ano, vážená madam. Od té doby, co jsme uvízli v tomto malém údolí, neustále sleduji nebe. Mimochodem, teď už jsme z údolí venku, že? Letěl jsem za vámi dost dlouho.“

Arrakis se usmála.

„Dovolila jsem si trochu rozšířit prostor, prodloužila jsem přechod. Hvězdy to mají ve své moci.“

„A co ještě mají hvězdy ve své moci?“ Arrakis zavrtěla hlavou.

„Proto tady nejsme, Time. Přidělili jsme ti důležitý úkol, musíš rozluštit První tajemství. A ty se schovááš v té kleci.“ Nedbale ukázala rukou někam za Timova záda.

„Nevpustili jste nás,“ vyčetl jí chlapec. „Chtěl jsem se s vámi poradit, abych mohl učinit důležité rozhodnutí.“

„Vždycky tě rádi uvidíme, Time, ale nepřišel jsi sám.“

Tima ta věta nepříjemně překvapila. Ano, přišel s Celestinou, která měla být černým drakem a kterou málem zabili Lunojasní. A samozřejmě ji stále hledají! Musí se proto schovat v Raném světě.

Tim posbíral odvahu a vyhrkl:

„Ale vy se musíte Celestiny ujmout! Je přece vaše! Černohlavá. A hrozí jí nebezpečí. Musí být u vás!“

Arrakis sebou trhla. Zamračila se a na okamžik se jí v očích objevil zmatek – něco se jí nelíbilo. Nebo ji něco rozčílilo.

Udělal krok k Timovi a důrazně řekla:

„To nejde, Time. Dali jsme slovo, že budeme učit jednoho Lunastera. Jednoho draka. Druhého učí naši protivníci. Je to tradice, která existuje už mnoho let.“

Tim chápal, že se nemůže vzpírat zvykům jiného světa, ale přesto se zeptal:

„Ale proč byste nemohli učit ještě jednoho? Hm... Náhradníka.“ Arrakis zavrtěla hlavou.

„To by porušilo přírodní rovnováhu. Strana, která přijme víc, prohraje. Taková jsou pravidla.“

„To nechápu.“

„Energii světa tvoří zlatý a stříbrný,“ pokračovala trpělivě madam. „Ale dva bílí draci nemohou jít proti Aurumovi ani dva černí draci proti Silverovi. To by narušilo rovnováhu,“ zopakovala.

Tim přimhouřil oči.

„A pokud jeden drak zabije druhého před Časem zatmění?“

Arrakis se zatvářila překvapeně.

„Ty chceš toho druhého zabít?“ Tim si odfrkl.

„Nebudu útočit jako první,“ ujistil ji. „Ale jestli mě Alex napadne, budu s ním bojovat. Na smrt. Proto byste měli mít ještě jednoho Silvera nebo Auruma. Pro jistotu.“

Ale madam znovu zavrtěla hlavou.

„Ne, Time. Na Most musí vystoupit dva draci. Jinak žádný Most nebude.“

„Lunojasným se nedá věřit. Klidně Celestinu obětovali, aby jednoho ze svých, ani ne Lunastera, udělali zlatým drakem. Navíc nikdo není tolik hoden toho vstoupit na Most jako Celestina. Timur to taky chtěl, ale teď už není mezi námi. Ať se Silverem stane jeho dcera. Pro ni je ta mise mnohem důležitější. A taky to bylo důležité pro jejího otce.“

Tim pevně sevřel pěsti. Najednou si uvědomil, že Timur nadobro zmizel z jeho života a že si ho velmi oblíbil. Považuje ho dokonce za skutečného otce. Ochrana jeho dcery Celestiny se pro Tima náhle stala zvláštním úkolem. Jen tak se mohl Timurovi Svjatovovi odvděčit za to, že se k němu v nouzi neotočil zády, že ho chránil, že mu věřil...

Arrakis náhle přistoupila k chlapci a jemně ho vzal za rameno.

Její smutné oči byly velmi blízko – jasně v nich rozeznal znepokojení. Ale z jakého důvodu?

„Svěřili jsme ti záhadu prvního Stromu noci, První tajemství,“ řekla přísně. „Mimochodem, ty sám jsi záhada... i pro nás všechny. Právě proto padla volba na tebe.“

„A co Celestina?“

„Vybrali jsme tebe, Time Kňazeve,“ zopakovala důrazně Arrakis a pustila ho. „Musíš najít řešení.“

Tim chtěl něco namítnout, ale dostal zajímavý nápad.

„V tom případě si myslím...“ začal a mimoděk se šibalsky usmál. „Myslím si, že je k tomu zapotřebí Celestina. Musíte se jí ujmout a naučit ji umění Osmi forem, aby se taky stala drakem. Pokud bude chtít.“ Arrakis vrhla na Tima pozorný pohled. Timovi se zdálo, že v jejích velkých černých zorničkách tančí jiskřičky smíchu.

„Tahle záludnost ti nepomůže, Time Kňazeve. Už jsme si vybrali tebe.“

„Tak jí alespoň řekněte, že jsem to nebyl já, kdo ji připravil o její osud. Že jste si mě vybrali sami. Ale stejně jsem si jistý, že se v Celestina schovává řešení vaší záhady.“

„Tobě se ta dívka líbí?“ zeptala se najednou Arrakis.

Ta otázka Tima zaskočila.

„Ech, nee,“ protáhl. „Možná dříve...“ Odmlčel se a zamračil se. „Prostě Josef ji na tu misi připravoval a já jsem jí, podle všeho, překazil plány. Nechci jí být něco dlužný,“ uzavřel to rázně.

„Josef je mazaný Aster.“ Tmavé oči Arrakis se ledově zablýskly. „Budu k tobě, Time, upřímná. Nedůvěřujeme mu.“

„Ale Celestina už s Josefem nemá nic společného!“ málem vykřiknul chlapec. „Naopak, teď je to její nepřítel. Náš nepřítel.“

„Musím se poradit s ostatními,“ odpověděla Arrakis tiše a lhostejně jako ozvěna. „Do rána se rozhodneme.“

Tim otevřel oči, rozhlédl se a rychle vstal. Že by se mu to jen zdálo? Ale ne, cítil, že mluvil s Arrakis doopravdy. Nebo si s ním jeho podvědomí jen krutě zahrávalo?

Valeryč už byl dávno vzhůru.

„Tak co je nového?“ zeptal se a podal chlapci hrnek s horkým čajem. „Zjistil jsi něco? Ležíš tady dvě hodiny s otevřenýma očima. Nejdřív jsem se lekl, ale pak mi došlo, že jsi v transu. Cestuješ.“

„Byl jsem hvězdným větrem.“ Tim se s požitkem napil horkého čaje a ztuhl. „Popravdě jsem si myslel, že letím nad lesem.“

„Zdá se mi, že to údolí, které si Timur tak prozřetelně nechal, není jen tak obyčejné. I ten název – Perla.“ Valeryč se skepticky zamračil. „Možná se otevírá, když přijdou hosté, ale ti uvnitř jsou pevně zavřeni v její lastuře. Takže vyjít se odsud dá jen přes trn. A dovnitř se nikdo nedostane, ať se snaží sebevíc. Tak co, setkal ses s někým z Raného světa? S Arrakis?“

Tima překvapilo, že se trenér tak rychle dovtípil o jeho setkání s madam. Chlapec nezapíral:

„Musíme počkat na jejich rozhodnutí. Ale jestli nebudou souhlasit,

poletíme do Famagusty sami. Dostaneme se přes věže, ať to stojí, co to stojí.“

Tim čekal, že Valeryč s ním zase nebude souhlasit, ale ten jen opatrně přikývl.

„Dobře. Dostaneme se do Raného světa, když myslíš, že je to tak důležité.“

2. kapitola

Zajatci Měsíce

Alex jásal. Celý týden byl v euforii, která přehlušila všechny ostatní pocity. Neměl ani tušení, jak slavný bude – stal se Aurumem, černým drakem Lunojasných. Každý si s ním chtěl promluvit, zvali ho nejvlivnější domy Lunojasných, dokonce i na Boloňské univerzitě si s ním chtěl každý potřást rukou nebo s ním alespoň prohodit pár slov. Od nováčků po profesory.

Dívky zaplavovaly jeho účet na Astronetu barevnými planetkami, většinou milostnými vyznáními. Pronásledovaly ho na každém kroku a ty nejvytrvalejší na něj čekaly celé hodiny u dveří jeho bytu. *Možná, pomyslel si Alex s radostí, jsem teď nejslavnějším Lunojasem na světě!*

V konečném důsledku se otec rozhodl poslat syna zpátky do Jachovsku, aby ho dostal pryč od všeho toho humbuku, který mu byl

protivný, a Alex, když euforie konečně opadla, byl poprvé s tímto obratem dokonce spokojen. Zvláště teď, když se to malé město náhle stalo hlavním centrem příprav na velký Čas zatmění, který už brzy nastane. I Dmitrij Serebrjanskij tu trávil čím dál víc času, někdy doma, jindy na návštěvě u Volkových, a Alex začal tušit, že Celestinin falešný otčím je skutečně velký šéf, ale skrývá to ještě pečlivěji než dřív. Dokonce i jeho otec se k němu choval s hlubokou úctou, kterou neprojevoval téměř nikomu jinému ve svém okolí.

Alex byl mezi svými znovu přijat jako absolutní a bezpodmínečný vůdce. Ilja se nakonec stal druhým ve skupině, i když jeho otec byl také důležitou osobou a jejich rodina byla mezi Lunojasnými považována za velmi starobylou. Dokonce i dvojčata, která se vždy držela trochu stranou, teď Volkova následovala. Alexe jejich lojalita potěšila. Dvojčata uměla sbírat energii a štědře se o ni dělila s každým, kdo jim slíbil, že jejich schopnosti posune na vyšší úroveň a možná jim i poskytne vyšší postavení ve světě Lunojasných. A on, Alex, černý drak Aurum, naděje Lunojasných na nový, zářný svět, jim měl co nabídnout.

Jen jedna věc mu kazila radost. Během obřadu bílý drak odnesl Celestinu. Kňazev mu opět překazil plány a, u Saturna a nebe, opět přežil! Navíc udělal správnou věc, jako pravý rytíř, jako hodný chlapec – zachránil stříbrovlasou měsíční princeznu. Alex nechápal proč, vždyť to byla Celest, kdo našel Kňazeva v soutěsce Aar, jinými slovy, kdo ho zradil a předal protivníkům. To jí tak rychle odpustil? Pak byl ještě větší hlupák, než si Alex myslel.

Přesto věděl, že neletěli daleko. Lunojasní se připravovali na možnost, že se Silver objeví. Jakmile bílý drak přeletěl nad útesem, vylétly na něj stovky měsíčních disků, bolidů a komet. Alex si užíval svého nového mystického postavení, zatímco jeho protivník padl spolu se svou kořistí kdesi v lesích pod horou, prý někde nad jezerem. Zatím se je sice nepodařilo najít, i když lesy i jezero skrz naskrz prohledali. Otec si byl jistý, že se skrývají v nějakém dvoutvárném údolí, které Asterové ukryli před zemskou správou Lunojasných.

Jakmile ale přišlo ráno a jásoť utichl, zůstal Alex sám se svými myšlenkami. Svědomí ho netrápilo, to ne. Byl hrdý na to, že se rozhodl rázně a uvážlivě a postavil se na stranu svého otce. V těch několika chvílích, kdy mu do myšlenek pronikl stín pochybností, si vybavil, jak ho Celestina bez váhání očarovala. Timur Svjatov ho tehdy mohl zabít... A jeho svědomí ustoupilo a stydlivě se ukrylo v nejskrytějších zákoutích jeho duše.

Dnes opět přijel Dmitrij Serebrjanskij, Celestinin nevlastní otec. Zavřel se s otcem v pracovně a už třetí hodinu vedli dlouhý a zřejmě velmi obsáhlý rozhovor. Alex věděl, že si ho zavolají, ale mezitím se rozhodl, že navštíví zajatce.

K jeho velké nelibosti drželi Astery v horním patře, v podkrovní části domu. To byla pro pihovatého přítele a arogantní přítelkyni malého Kňazeva až příliš velká čest. Nebylo by jednodušší strčit je do sklepa jako minule? Tam přece patří!

Dobře, že se s nimi otec příliš nemazlí. Na jeho žádost madam Médeia a Moneia dívku Gemmu Antaresovou očarovaly, a ta mu vyzvonila vše, co o Kňazevovi věděla. Jakmile se otec dozvěděl o mnohostěnu, s jehož pomocí měl Kňazev přístup k vytríbené mystice a mohl se stát hvězdným větrem, přecházet do stínů, a dokonce se proměnit v draka, kdykoliv se mu zachtělo, okamžitě zavolal Dmitrije Serebrjanského. A Alex teď umíral zvědavostí, o čem spolu asi mluví.

Rozhodl se jít nejdřív ke Gemmě a pak k Piháčovi. Byli zavřeni v oddělených pokojích.

Vězeňský pokoj byl malý a velmi tmavý. Malé okno do ulice bylo zakryto tenkou mříží.

Když Alex vešel, Gemma stála u okna, jako by se snažila něco venku zahlédnout.

„Nazdar, Gemmo An-ta-re-so-vá,“ vyslabikoval Alex mírně posměšným tónem.

Dívka sotva otočila hlavu. Její tvář však strnula napětím, tváře jí zrudly a oči se upřely do jednoho bodu. *Bojí se*, pomyslel si Alex. *A dělá dobře, vykecala toho o svém příteli tolik. Přitom stačilo pár kapek měsíčního lektvaru. Neřekla ale to nejdůležitější. Kde se skrývá.* Alex si byl jistý, že ví, nebo alespoň tuší, kdo pomohl Kňazevovi utéct. A on to vážně chtěl zjistit, protože věděl, že teď, když se stal Aurumem, to bude on, koho pověří, aby Silvera chytil. Jen drak dokáže vyčítit draka, navíc mají díky tajneru sdílenou energii a emocionální spojení. Možná právě o tom nyní Serebrjanskij a jeho otec mluví.

„Copak nechápeš, že ho stejně chytíš?“ řekl dívce. „Když mi pomůž, pomůžu já tobě.“

Gemma se ušklíbala.

„To ti mám věřit?“ pronesla s opovržením.

„Nic proti tobě nemám,“ usmál se Alex co nejpřátelštěji. „Když nám pomůž, najít Kňazeva, pustí tě domů. Chceš se přece vrátit ke svým?“

„Kdo by nechtěl?“ zadrmolila Gemma.

„Proč bys u nás zůstávala?“ pokračoval Alex. „Vždyť teď seš jako návnada. Co kdyby tě chtěl Kňazev zachránit? I když musím uznat, že si dává načas.“ Alex s předstíranou účastí mlaskl.

Dívčin obličej ztuhl.

„Všechno to spískal ten starý pán Josef, hlava vašeho domu, ne?“ pokračoval pomalu Alex. „Nejdříve nám poslal svoji žákyni a vás naučil předávat energii. Chtěl, aby Kňazev a ten piháč přešli po Spálené cestě.“

Gemma po něm střítila pohledem. Alex vycítil, že narazil na něco důležitého. Ale dívka se opět odvrátila k oknu.

„Máš bujnou fantazii,“ pronesla tiše.

Alex pochopil, že musí změnit taktiku. Přistoupil blíž, mírně, dokonce přívětivě se usmál.

„Nemusíš mi to věřit, ale já osobně bych tě tady nedržel. Jsi hezká holka, sportovně založená, musíš mít spoustu přátel. Mrzí mě, že jsme se setkali za takových okolností.“

Vykouzlil svůj typický úsměv, kterým si vždycky okamžitě podmanil všechny dívky, ale na Astru to bohužel nemělo žádný efekt.

„Nepokoušej se se mnou flirtovat,“ odvětila mu klidně Gemma. „Viděla jsem, co jsi provedl Timovi. Viděla jsem, jak se s ním pereš, jak ho biješ. Seš mizera.“

Alexův obličej zkřivila zlost. Rázem se přestal přetvařovat. Ať si trhne, hloupá Astra! Není hodna toho, aby se s ní vůbec bavil.

Ale přesto si neodpustil:

„Kňazev prohraje, ty hloupá. Jakmile ho chytanou, bude konec. Nejsi malá holka, musí ti být jasné, kdo je silnější. Lunojasní mu nedají nejmenší šanci. Nikdy nepřejde po Spálené cestě. Akorát ty už to možná neuvidíš,“ uzavřel to se zlověstným úsměvem.

Gemma se však snažila zachovat si chladnou hlavu, i když Alex viděl, jak jí v očích hrají znepokojená světylka a jak se jí protáhl obličej.

Náhle se však napřímila, jako by se chystala k dlouhému skoku.

„Co když prohraješ ty?“ pronesla provokativně. „Třeba to budeš ty, kdo se nedostane na veliký Hvězdný most. Nebo z něj spadneš a polámeš si křídla. Mimochodem, ještě jsem ti nestihla pogratulovat. Stal ses přece černým drakem? I když nečestným způsobem, místo Celestiny Svjatovové a za pomoci energie z tajneru, který jsi jí ukradl.“

„Jak to víš?“ podivil se upřímně Alex. „Kdo ti to řekl?“

Dívka se najednou usmála a na okamžik vypadala krásně.

„Taky umím ostatní očarovat,“ prohodila s mírnou přezíravostí. „Jednou jsem byla rychlejší než vaše vyslychající. Ale nejvíc jsi mi toho řekl ty sám. Tím, že jsi za mnou přišel.“ Znovu se zamračila.

„A co jsem ti řekl, ty hloupá?“

Gemma nesouhlasně přimhouřila oči, ale nechala urážku plavat.

„Určitě si seš vědom, že ses stal drakem náhodou. Sebral jsi cizí osud. Není to tvoje místo ani tvé předurčení, proto to nezvládneš. Prohraješ. Přísahám, že bych to chtěla vidět!“

„Sklapni!“

Ozval se ostrý, šlehavý zvuk. Gemma ucukla a na okamžik se proměnila zpět ve vyděšenou dívku.

Na Alexe byl strašlivý pohled. Vztek ho natolik zaslepil, že mu trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že dívku udeřil do obličeje, levá tvář jí vmžiku zrudla.

Ke druhému zajatci Alex vtrhnul jako uragán, který smete vše, co mu stojí v cestě. Dokonce i masivní, těžké dveře do pokoje se otevřely tak, až se od nárazu zatřásla zeď. Zatracená Astra! Nezlobil se ani tak na ni jako spíš na sebe. Přestal se ovládat, ztratil kontrolu. Ta holka Antaresová našla jeho bolavé místo. Opravdu se v nové roli cítil nespůj, navzdory poctám, kterých se mu dostalo. Aurumem se stal skutečně nezaslouženě. Vzal Celest její osud. Ano, nařídili mu to dospělí, ano, vše ve jménu slávy a prosperity Lunojasných. Navíc on to zvládne mnohem lépe než ona. Ale mohl Celest přece zabít. Shodit ji z útesu, pokud by sama neskočila, jak mu přikázaly madam. Samozřejmě to nechtěl udělat, ale... ale souhlasil s tím!

Mrož se zatvářil překvapeně. Stál u okna, levou rukou se držel parapetu a pravou zatínal v pěst. Zdálo se, že ho pohled na Alexe, jak s bledou tváří strnule zírá do jednoho bodu, vážně znepokojil.

Alex vycítil jeho napětí, jeho připravenost k boji, a otupělost, která se ho zmocnila, zmizela. Ke svému údivu si uvědomil, že vychladl – hněv zmizel stejně rychle, jako se objevil, navíc si vzpomněl, že otec přísně zakázal bít vězně, jinak mu slíbil pořádný trest. V piháčově pokoji byla hrozná zima. Podkrovním oknem sem nepříjemně táhlo, což Alexovi kupodivu vrátilo dobrou náladu. „Nenudíš se u nás?“ zeptal se bez okolků a opovržlivě se podíval na zbytky prostého oběda. Na malém stolku ležel talíř s hustou, dávno vystydlou polévkou a vedle v další misce bylo jakési podivně vypadající sušené maso, kterého se zajatec zřejmě sotva dotkl. „Přišel jsem si s tebou od srdce promluvit.“

Mrož podezíravě přimhouřil oči, ale nakonec se zatvářil mírumilovně.

Vlastně byl dokonce rád, když uviděl starého nepřítele. Právě přemýšlel nad tím, jak by ze starého Volkova vypáčil, kde je teď Tim a co se stalo s ostatními – Mikem a Gemmou. Nic nevěděl. Lunojasní mu o přátelích nic neřekli, jen se ho pořád dokola ptali na divné otázky týkající se především Tima. Co ho baví, jaké má zvyky, na jeho sportovní úspěchy...

„Seš hluchý, Piháči?“ Volkovův pronikavý křik Mrože vrátil do reality. „Mám ti jednu vrazit?“

„Kde je Tim?“ zeptal se hrozivě Mrož. „Co jste mu udělali?“

Alex se ušklíbl. V žádném případě mu nebude vyprávět o neúspěšném závěru obřadu – Celestinině záchraně a Timově útěku. Navíc ho zajímalo něco jiného. To on se bude ptát, a ne ten Aster.

„Měli jste přece být tři, nemám pravdu, Piháči?“ Mrož Alexe přešel chmurným pohledem.

„A co má být?“

„To, že jestli mě a Janu Serebrjanskou naučíte astrální mystiku, tebe a tvoji kamarádku propustí.“

„Lunojas se nemůže naučit astrální mystiku,“ pronesl nevrle Mrož. „Takže máte Gemmu?“

„Mám na mysli, jak dávat a přijímat energii.“ Alex se sotva ovládal, aby tomu arogantnímu piháči jednu nevrazil. A proč se jen podřekl o Gemmě? „Umíte to, nebo ne?“ zeptal se znovu. „Byli jste přece tři. Kňazev jako první, ty za ním a trojici uzavírala Antaresová.“

Zajatecův obličej byl neproniknutelný.

Alex se pousmál. Ano, Astere, víme to.

„Máš tady nějakou zimu,“ protáhl. „Na tvém místě bych dávno všechno vyklopil a vyrazil se domů ohřát. V Domě Záře na tebe určitě čekají.“

„Mně to nevadí, jsem otužilý. Ale díky, že se staráš.“

„Starám?“ Alex se usmál. „Já jsem netečný jako Měsíc. Je mi úplně jedno, co odpovíš. Jen plním otcův příkaz.“

„V tom případě mu vyříd, že jsme se nic nového neučili. Měli jsme prostě jen jít za naším drakem a...“

„Pomáhat mu udržovat jeho energii.“

Mrož celou minutu mlčel. Očividně zvažoval každé slovo.

„Když to bude potřeba,“ řekl nakonec. „Jen nechápu, proč to Lunojasně tolik zajímá. Máte přece vlastní trojici. Za Celestinou jsi měl jít ty a Jana Serebrjanská.“

„Víme, že jste byli nabití energií, všichni, kdo jste byli v kruhu...“ Alex se zarazil, očividně si vzpomněl na trapas s astrální projekcí nad svou hlavou.

Mrož si na to také vzpomněl, ale zachoval vážnou tvář.

„A teď se o tu energii musíte podělit s námi,“ uzavřel to Alex a proklínal se za vlastní nervozitu.

Mrož si najednou uvědomil, že když ho Josef zatím nedokázal dostat ven, tak se do Domu Záře v brzké době nevrátí. Ale nedal na sobě znát žádné obavy. To ne. Ne před tím pitomcem Volkovem.

„A co když ne?“ ušklíbl se. „Co když se mi nebude chtít? Nebo co když prostě nevím jak?“

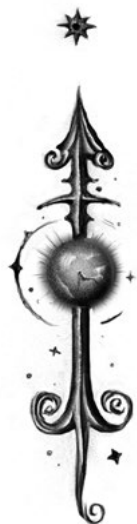
Alex si promnul dlaně. Ten Aster musí být vážně otužilý, když necítil, jaká je v pokoji strašná zima.

„Tak si všechnu tvoji energii vezmeme násilím,“ odpověděl s naprostým klidem. „Spolu s tvým životem.“

Mrož se přestal usmívat. Zachvátila ho zlost. Tak rád by tomu hlupákovi zlomil vaz. Poslechl by si, jak mu chrastí žebra.

„A kde je tvoje přítelkyně Celestina?“ zeptal se najednou a chladně přimhouřil oči. „Copak ona se s tebou nepodělila o svou energii? Nebo spíš ty s ní? Vždyť to ona se přece stala černým drakem Aurumem. Pravá Lunastra!“ zakončil to s opovržením. Chvilí bylo ticho. Alexův obličej ztuhl, nedokázal skrýt zuřivost a... bolest? Mrož nechápavě nakrčil čelo a sledoval, jak nepřítel zbledl. Najednou se mu nejasnými obavami sevřelo srdce.

„To není tvoje věc,“ pronesl odměřeně Alex, otočil se a odešel. Koneckonců měl jen předat otcův vzkaz: pokud se Asterové nepodělí o energii dobrovolně, bude jim odebrána násilím.

Před otcovou kanceláří čekalo na Alexe překvapení. Dmitrij Serebrjanskij a jeho syn Nikita. Při pohledu na Alexe oba jako na povel přimhouřili oči – první se zájmem a druhý ostražitě.

„Tak tady je náš hrdina!“ pozdravil Alexe Dmitrij Serebrjanskij. „Náš černý drak, naděje Lunojasných... Jak se mají Asterové?“

„Normálně,“ odpověděl Alex. „Není jim do řeči.“

„Škoda. Měli by si pospíšet, jinak brzy zmlknou navždy,“ slíbil se skoupým úsměvem Serebrjanskij. „Popravdě o ně ztrácím zájem. Madam navrhly docela zajímavý plán přenosu astrální energie, většinu už jsem schválil. Otec ti o tom poví víc. Zatím bych ti rád nabídl svého syna jako společníka.“

Alex vrhl na Nikitu nechápavý pohled. Ten jen vtáhl hlavu mezi ramena.

„Bude tu bydlet s tebou. Můžeš mi přes něj posílat všechny své dotazy,“ pokračoval Dmitrij Teodorovič. „Budeme teď v častém kontaktu.“

„Dobře,“ utrousil Alex. Bylo mu jasné, že je to přímý rozkaz a jeho odpověď, ať už kladná nebo záporná, nemá žádnou váhu.

„Výborně. Nikito, běž si sbalit. Dneska se stěhuješ k Volkovovým.“

Serebrjanští už byli dávno pryč a Alex se nemohl odhodlat zaklepat. Ale vyřešilo se to samo. Otec za ním přišel první. Pozorně se podíval na svého zamračeného syna a všechno pochopil.

„Dmitrijův syn tě bude chránit,“ vysvětlil. „Mají zvláštní rodinné pouto. Kdyby tě někdo napadl, zasáhne sám Dmitrij Serebrjanskij.“

„Nechci, aby se za mnou ten zabeďnělec všude tahal!“ namítl Alex. „A už vůbec aby se mnou bydlel v mém pokoji. Jak mě on může chránit?“

„Nikita je Serebrjanského syn.“ Otcův hlas zněl jako led. „Buď tak hodný a dej si pozor na jazyk, když mluvíš o jeho rodině.“

Alex těžce oddechoval. Najednou ho přepadla zášť, těžká a náhlá, a přehnala se přes něj jako silná vlna v bouři. Náhle si uvědomil, že

otec není na jeho straně. Je podřízen Serebrjanskému a nejvyššímu velení, tajemné Supernově. A záležitosti vlastního syna, jeho přání, touhy a zájmy, nejsou jeho prioritou.

Zajímalo by mě, pomyslel si najednou Alex a ta myšlenka mu definitivně zkazila náladu, kdyby Serebrjanskij vydal rozkaz shodit ze skály mě, jestli by s tím otec souhlasil?

Volkov starší vykládal něco o sérii energetických obřadů, které je třeba provést, něco o Asterech a Lunasterech, o velké síle Auruma... Alex byl však myšlenkami jinde.

Ne, na to se svého otce nezeptá.

Prozatím...

